

Hír-telen

hírlevél

Simon M. Veronika grafikája

Mohácsi Józsefné Zsóka festménye

Domahidi Klára festménye

*A HAT - MAIT „Aranyló búzaszemek” című
2009-es pályázatának a végeredménye*

Fotó kategória (elbírált: Leskó Imre, *Életmű-*, és *Lindák Mihály-díjas* író, költő, fotós)

Aranyfotó-díj: Jelige: *Elvarázsolt búzamező*. Kucsma Gábor, Miskolc: kimagaslóan egyéni, művészi látásmód eredménye az alkotás. A szerző teljesen elszakadt a mindennapiság egyhangú bemutatásától. Egy kihívó mesevilág tárul a néző elé. Csodálnivaló és elgondolkodtató. Nem az elbírálás feladata a technikai bravúr méltatása. A fotó címe (*Elvarázsolt búzamező*) fedi a mondanivalót.

2. díj: Jelige: *PAPAVÉR*. A kép címe: *Vándor*. Pálvölgyi Anett, Budapest: út az ismeretlenbe, a tiszteletet parancsoló, uralkodó természetbe. Telitalálat! Rámutat a megismerés utáni kockázatra, a természet méreteihez képest eltörpülő embernek a láthatatlan megismerése utáni vágyára. A ködbe vesző főtéma félelmetesen kifejező.

3. díj: Jelige: *Búzavirág*. A kép címe: *Búzavirágok*. Majorváry Sz. Sándor, Tiszalúc: amikor a kevés sokat mond és műésziék az arányok. Nyugalmat árasztó alkotás, múltat idéző! Realista alkotás, allegorikus tartalommal, a növényvilág békességét tükrözi, példát mutatva a békés egymás mellett élésre.

4. díj: Jelige: *Runcájsz*. A kép címe: *Hullámzó aranytenger*. Németh László, Budapest.

5. díj: Jelige: *Aranykalász*. A kép címe: *Aranyló búzaszemek*. Domahidi Klára, Tiszalúc.

6. díj: Jelige: *Gömbi*. A kép címe: *Megérett a búza! – katicabogár*. Babtiszta Zoltánné, Pécel.

Festmény-grafika kategória (elbírált: Simon M. Veronika *Munkácsy-emlékérmes* festőművész)

Bor István Iván-díj: Jelige: *Zsömike*. A kép címe: *Radnóti emlékére...* (*gondolat*). Dr. Péterfi Jánosné (P. Boda Ilona), Agárd: 2009 Radnóti éve is, szép emlékezés a kép a nagy költőre.

2. díj megosztva

Jelige: *Bonifác*: Bochdalovszky Ágnes, Szombathely

Jelige: *Varázslat?*: Lupsa Józsefné, Kótaj

Nagyon tetszetős kör elképzelések, bár a két alkotás nem harmonizál egymáshoz, mégis mindkettő megérdemli a megosztott második helyet.

3. díj: Jelige: *Élni szeretnék*. Kissné Gémes Anetta, Miskolc: szép, modern portré.

4. díj: Jelige: *Alkonyati szellő*. A kép címe: *Alkonyati szellő*. Majorváry Sz. Sándor, Tiszalúc: mivel a pályázat címének a legjobban megfeleltethető alkotás, ezért mindenképpen a díjazott alkotások közé sorolható!

5. díj: Jelige: *Árpádiász*. A kép címe: *Árpád fejedelem – Hazatérés*. Fonó Levente, Debrecen: érdekes kompozíció, Árpád fejedelem alakja mindig érdekesítő téma, bármilyen pályázathoz, bármilyen technikával.

6. díj: Jelige: *Gyökér*. Kozmáné Bödi Ildikó, Hosszúpályi: sok gondolatot ébresztő mű, rímelt a pályázati kiírással.

Nívó-díjasok:

– *A viasz képek* (együtt egy díjra): Papp Judit, Pécs: különleges alkotások.

– Jelige: *Álom* (fotó montázs) A kép címe: *A dinnye*. Tóth Katalin, Nyíregyháza: nagyon modern, igazi XXI. századi alkotás.

– Jelige: *Örökség*. A kép címe: *Kazinczy Ferenc portréja*. Majorváry Sz. Sándor, Tiszalúc: tiszta, kifejező mű, tetszetős, hogy szépiá színhatással ábrázolta az alkotó a költőt.

Próza kategória (elbíráltta: Tamás István, *Pro Urbe*-, és *József Attila*-díjas író, költő)

Aranypróza-díj: Jelige: Palócföld. A próza címe: *Liba-kaland*. Juhász Zoltánné (J. Simon Aranka), Miskolc: a próza kategóriában sem voltam könnyű helyzetben. A jobbnál jobb pályamunkákat olvasva nehéz volt döntenem. A *Liba-kaland* címet viselő remekmű már első olvasatra is felkeltette figyelmem. A régi ízes tájbeszéd sokszor nevetésre készített. Maga a *Liba-kaland* lenyűgözően hatott rám, eszembe juttatva gyermekkoromat. Szerzőjének csak gratulálni tudok...

2. díj: Jelige: *Felvidék*. A próza címe: *Találkozás a szülőfölddel*. Tóth Dénes, Vörs: a felvidéken élő ember tudja csak igazán, hogy mi is valójában a hazaszeretet. A *Találkozás a szülőfölddel* című kis történet elgondolkoztatott, és biztos vagyok benne, hogy aki elolvassa, hasonlóan gondol és érez, mint aki e szép gondolatoka csokorba szedve megosztotta velünk írását.

3. díj: Jelige: *Empátia*. A próza címe: *Egy eldobott élet*. Szádváry Gyuláné, Baktakék: a dráma sajnos velejárója életünknek. Megborzongunk, ha tragikus eseményt, hallunk vagy látunk. Még fájdalmasabban éljük meg, ha valaki Önkezeléssel vet véget életének. Ha pedig egy gyermek öngyilkosságáról értesülünk, egyszerűen nem tudjuk feldolgozni azt. Az „Egy eldobott élet” című próza mélyen megrendített. Egy jól megírt alkotás, mely a mindennapi

történesek egyikét dolgozta fel, és szemlélteti azt valóságosan velünk olvasókkal. Gratulálok a szerzőnek szép és igényes írást olvashattam.

4. díj: Jelige: *Pedellus*. A próza címe: *Dezső diplomája*. Gyenes Klára, Felsőzsolca: A *Dezső diplomája* című kis próza magában hordozza a mindennapjaink történéseit, gondjait, problémáit és természetesen a jó dolgokat is. Egy kiválóan megírt történettel lettem gazdagabb. A széppróza kategóriájába sorolnám mindenképpen, hiszen a történetírója jól alkalmazza és fogalmazza meg a műfaj igényéhez igazodó mondanivalóját, mely által a mű olvasója, szinte azonosulni tud a történettel.

5. díj: Jelige: *Emlékrög*. A próza címe: *A kis hírhozó*. Lupsa Józsefné, Kótaj: az alkotás rövidege ellenére sokatmondóan kedves kis történet. A madár, mint kis hírvivő jelenik meg a történetben. Nem mint középpont, hanem egy olyan élőlény mely sejtetni véli a történet szereplőjével a már megtörtént eseményt. Szépen megírt alkotás, melyhez gratulálok...

6. díj: Jelige *Rögös utak*. A próza címe: *Egyedül a végső úton*. Rambács Istvánné, Tarcal: az irodalmi műfajok egyik legszebb válfaja a próza, mely sokszínűsége mellett általában olvasmányos és kellemes időöltést biztosító témákat mutat be olvasóinak. Az *Egyedül a végső úton* című alkotás már a címébe is Önmagáért beszél. Írója maga a valóság megtestesítője, aki alkotásával lenyűgözően tud hatni olvasójára. Munkájához, gratulálok!

Nívó-díj: Jelige: *Vackor*. A próza címe: *Élnifogsz*. Juhász Zoltánné (J. Simon Aranka), Miskolc: a korunk szellemisége magában hordoz némi drámaiasságot. Ezért tapasztaljuk azt, hogy környezetünkben egyre több tragikus dolog történik. Az *Élnifogsz* című történet jól példázza a ragaszkodást társunk iránt. Egy szomorú történet, mely esemény sajnos napjainkban egyre több család életének velejárója. Gratulálok a szerzőnek! – a műfaj jellege ellenére nagyon szépen tárja elénk érzelmvilágát és maga az egész történetet.

Vers kategória (elbírálta: Tamás István)

Aranytoll-díj: Jelige: Lyrikus-R. A vers címe: *Menni és maradni*. Kisgyőry Szabó Zsolt, Kisgyőr: a Radnóti Miklós emlékére írt vers egy jó tollú költői vénával megáldott poétát takar. Rímcsengői, a költeményben megjelenített tartalom mindenképp arra enged következtetni, hogy az alkotó már biztosan bizonyította tehetségét más pályázatokon is. Véleményem szerint már részese a kortárs magyar irodalomnak.

2. díj: Jelige: *Rimaszombat*. A vers címe: *Amíg szívünk dobog (1956 emlékére)*. Klubert Gábor, Sátoraljaújhely: örömmel olvastam az 1956 emlékére írt verset, hiszen a máig nem tiszta történelmünk részét eleveníti fel számunkra a költő szépen megírt versében a fájdalmas múltat, melyet meg kell, hogy ismerjen az utánunk felnövekvő generáció is.

3. díj: Jelige: *Aggrocker*. A vers címe: *A nagy generáció*. Kovács L. János, Olaszliszka: egy jó hangulatú verset, vagy akár dalszöveget tár elénk a mű alkotója. Aki kronológiai sorrendben rendkívül gazdag mondanivalóval, kiváló ritmikával megáldva utal a múltra.

4. díj: Jelige: *Kispatak*. A vers címe: *Nem tudhatod*. Szabóné Horváth Anna, Vászoly: a vers az irodalom azon műfaja, melyben kell, hogy érvényesüljön a költői szabadság és nem feltétlen szükséges a versen belüli műfajokhoz való töretlen igazodás. A *Nem tudhatod* című vers alkotója jól érzi és ezen belül rendkívül jól sejteti velünk, hogy egy-egy vers mennyire képes befolyásolni az érzelmeket és mennyire képes magával ragadni a mű olvasóját.

5. díj: Jelige: *Napsugár*. A vers címe: *Aranyló búzaszemek*. Kusáné Técsi Csilla, Snohomish, USA: nem akarok közhelyekbe bocsátkozni, azonban mindenképpen érdemes ezt az idézetet elolvasni:

Alvó versmagvakat fűztetek csavaros gondolatláncra,

S rabjául esve, szív-ezrek nyíltak őszinte csodálatra

Igen! – ez egy szép idézet a versből, mely szerzőjének kiváló költészetét és hozzáértését dicséri.

6. díj: Jelige: *G. Fruzsina*. A vers címe: „*Szárny emel*”. Nagy Tiborné Lászki Erzsébet, Szigetszentmiklós: a Radnóti Miklós emlékére írt vers bár nem törekszik a verstan szabályainak pontos betartására, mégis felemelően szép költemény:

Szemhéjad mögött

az ég feketül

bordád alatt zokog

a Mindenség legbelül. – Ezekért a gondolatokért szavakért érdemes verset olvasni, szavalni és természetesen tanulni.

Nívó-díj: Jelige: *A. Norynáli*. A vers címe: *Ág sír feletted*. Nagy Tiborné Lászki Erzsébet, Szigetszentmiklós: a versben nagy költőnkre, Radnótira emlékeznek az alkotó, aki elbeszélésszerűen kiválóan érzékelteti velünk a kor borzalmát. A vers rendkívül figyelemre méltó. Írója szinte azonosulva tárja elénk a Radnóti által megélt eseményeket.

A Magyar Alkotók Internetes Társulása Közhasznú Egyesület (MAIT, Tiszalúc) és a Hegyaljai Alkotók Társulása Egyesület (HAT, Szerencs) Radnóti Miklós születésének 100. évfordulója és a Kazinczy Ferenc emlékévé alkalmából *Aranyló búzaszemek* címmel pályázatot hirdetett új szépirodalmi és képzőművészeti alkotások megszületésére.

A vers, próza, festmény-grafika és fotó kategóriákba kiírt pályázatra 102 pályamű érkezett, melyek közül a Bíráló Bizottság (tagjai voltak: Tamás István, *Pro Urbe*- és *József Attila*-díjas költő, író; Simon M. Veronika, *Munkácsy*-

emlékérmes festőművész és Leskó Imre, *Lindák Mihály-díjas* fotós) kategóriánként hat helyezettet emelt ki, valamint a fotó kategória kivételével Nívó-díjakat is odaítéltek.

A díjátadó idén is a Petőfi Sándor Művelődési Házban került megrendezésre augusztus 21-én, 15 óra 30 perces kezdéssel.

A rendezvényt Majorváry Sz. Sándor, a MAIT elnöke nyitotta meg, köszöntve a szép számban megjelent alkotókat és vendégeket. Radnóti Miklós születésének 100. évfordulójára emlékezve Dr. Vida János, a MAIT tiszteletbeli elnöke elszavalta a nagy költő *Nem tudhatom* c. versét.

A pályázat díjait Dr. Gaál Ernő, a HAT elnöke és Leskó Imre, a MAIT alelnöke adta át a helyezetteknek.

A műsor második felében a Kaméleon Musical Gyermekszínpad ifjú művészei adták elő a vers és a próza kategóriák első három helyezést elért alkotásait, ének és táncbetétekkel színesítve az előadást, mely Ducsay Tiborné magas szintű felkészítő munkájának a gyümölcse volt.

Az eredményhirdetés

J. Simon Aranka: Liba-kefaland (Aranypróza-díj 2009)

Útban vagyunk apám szülőfalujába, ahonnan gyökereim erednek. Izgatott vagyok, már rég nem jártam ott. Vajon mennyit változott? Sajnos valószínű, hogy az emlékeimben élő békés, gyönyörű vidéket már nem találom.

Gondolataim elkalandoznak, s máris ott találom magam a hegyek közt meglapuló aprócska palóc faluban, ahol gyermekkorom legszebb nyarait töltöttem. Itt ittam magamba a parasztok, a föld, az állatok, a természet szeretetét. Itt éreztem először a lekaszált fű friss, fanyar illatát, a learatott gabona után megmaradt tarló szúrását a mezítelen talpamon. Itt ugráltam a falusi gyerekekkel együtt a magas szalmakazalról a törekkupacra, itt legeltettem a disznókat és a libákat társaimmal együtt. Nagyokat játszottunk a legelőn, amíg az állatok letaroltak mindent, néha a lucerna és kukoricaföldek szélét is. Mennyi csodálatos, felejthetetlen élmény!

Emlékszem, mennyire megdöbbenem nagyanyámmal való első találkozásomkor. A földpadlós konyha közepén álltam, ő előrehajolva nyújtotta felém a kezét:

– Gyeri mó idé mámóho!

Elkerekedett szemmel bámultam rá, mert egyetlen szavát sem értettem.

– Na, menj már oda nagymamához! – nógatott anyám.

Nem volt mit tenni, odamentem. Nagyanyám az ölébe fogott, és a hajamat kezdte húzogatni.

– Minő takaros foncsikjá ván ennek a lyónynak!

Rémülten kaptam a fejemhez. Vajon mi lehet rajta, talán bogár? Anyám megnyugtatóan, hogy csak a copfomat dicséri.

– No – kérdezte nagyanyám –, kérsz-é egy kis hájóbá sült kompért jó libazsírral? Minden figyelmemmel a száján csüggtem, hogy onnan tudjam leolvasni a szavakat, de csak annyit értettem, hogy valami hajóban akart sütni valamit. Anyám tolmácsolt:

– Héjában sült krumpli libazsírral megkenve.

– Kérek – mondtam bizonytalanul.

– Jáj te lyóny, véssed mó lé ézt a cifra rokolyót é!

Kérdezni sem maradt időm, anyám kézen fogott és becipelt a tisztaszobába. Elálméklodtam a szép szőttes terítővel letakart, magasra tornyozott ágyon. Titkot sejtve lopakodtam oda, és felemeltem a takarót.

– Minek ennyi? – csodálkoztam az egymásra halmozott, dagadt párnákon.

– Ez itt így szokás – mondta anyám.

Mindketten átöltöztünk, és a konyhába mentünk. Nagyanyám a sütő ajtaját nyitogatva, kipirult arccal hajlongott a tűzhelynél. Néhány rakoncátlan hajtincese előbukkant szorosan lekötött fejkendője alól. Gyorsan visszasimította, és

mosolyogva intett. - Mingyó kész ván, addig üjjetek á dikórá, lá!

– Anyu, én miért nem értem... – kezdtem, de anyám leintett, és maga mellé ültetett az alacsony, fakeretes ágyszerűsége. Ropogott alattunk a zsákban a szalma, ahogy ránehezedtünk.

Nagyanyám már hozta is a frissen sült krumplit, mellé tálkában házi libazsirt és sót.

– Ollyán ösztövé vágy, hogy csuda. No, égyé, oszt addig mó né jórjon a gámbód.

– Mi az a gámbód? – kérdeztem óvatlanul.

Nagyanyám kezében megállt a krumpli. Értetlenül nézett rám.

– Té még mikét beszész itt össze-visszá? Mi a nyavalya az á gámbód?

– Hát én is éppen ezt kérdezem, hogy mi az a gámbód – magyaráztam.

– De én ázt honnan tudhatnom? Még sosé hallottam ilyet. Honnan vészéi té ilyén szavakat? – húzta fel szemöldökét megbotránkozása jeléül.

Anyám érezte, hogy ebből baj lehet, és gyorsan közbelépett.

– Nem vagy szomjas? – fordult hozzám. Némán bólítottam.

– No, hát innyó? – kérdezte nagyanyám felcsillanó szemmel. – Oszt mit ágyyák? Bambit vágy téót-é?

Nem mertem megszólalni, nehogy magamra haragítsam.

– Mit szeretnél inni? – kérdezte anyám. – Van jó hideg kútvíz is.

– Azt kérek – válaszoltam.

Nagyanyám fogott egy bádögrét, és a kamrába ment, ahol a vizet tartották, hogy jó hűvös maradjon. Én követtem. Belemerítette a vödörbe a bögrét, és odakínálta nekem. Visszamentünk a konyhába, és megálltam egy magas lábú, letakart vaságy mellett.

– Igyó csak – biztatott – jó híves. Á maradékot még öntsd nyugodtan odá lá – mutatott valahová a magas lábú vaságy felé. Jót kortyoltam a hús, jó ízű vízből, aztán törni kezdtem a fejem. Mit is mondott? Hová öntsem a maradékot? Az ágy elé, vagy alá? Végül beloccsantottam a félbögrényi vizet az ágy alá. No, ezt nem kellett volna. Nagyanyám már mozdult felém, valamit kiabált az ültetésről. Hirtelen furcsa sziszegő hangot hallottam, majd azonnal erős, szúró fájdalmat éreztem a fenekemben. Hátsómhoz kaptam, és ordítani kezdtem. Anyám ijedten ölbe kapott, lehúzta a bugyogómat, és döbbenet nézte bőrömön a horzsolásszerű sérülést.

– Mi történt, mi történt? – bömböltem torkom szakadtából.

– Áz á nyávályós liba, ámék ül á tojósokon. Róöntöttéd á vizét, oszt megijedt. Á csípte még a farodat.

Most újra itt állunk nagyanyám régi, vályogból épült, alacsony házikója előtt. Szerencsére itt, mintha megállt volna itt az idő. Semmi sem változott. Izgatottan lépek be az udvarba. Nagyanyám szalad elibénk. Nagy az öröm, amikor

meglátja két dédunokáját. Boldogságában megered a nyelve, és nem veszi észre, hogy az én két gyermekem szoborrá merevedve bámulja, mint valami messzi bolygóról érkezett idegent. Férjemmel egymásra nézünk, és kirobban belőlünk a nevetés. Hát igen, vannak dolgok, amelyek furán ismétlődnek az életben. Aztán elszomorodom. Vajon meddig?

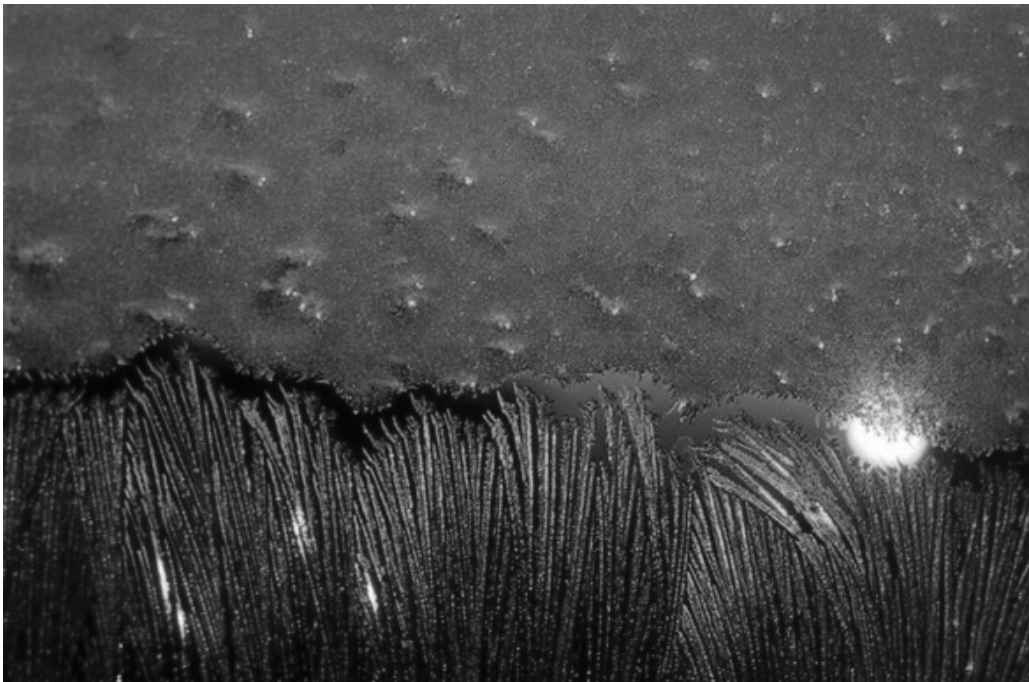
Kisgyőry Szabó Zsolt: Menni és maradni
(Aranytoll-díj 2009)
(Radnóti Miklós emlékére)

Élet és költészet: örök Fanni-
Szívedbe sirt álom, a szenvedés
Könnyét vérzed: menni és maradni
Semminek érzed, időd oly' kevés...

Hisz' elmúlt, sosemvolt jövő-remény
Poklába hív Heidenau, Bor,
Lelked sikolyát nyögi a tábor,
Túlélni... a halált – csoda-erény!

S lehet, világod üres bánya-rom,
Vagy szívekbe lángoló fájdalom,
Fényedbe olvadnak csillag-terek...

S hiába oltotta pennád Abda,
Eszmény aranylik tenger-szavadba –
Kalászba font örök búzaszemek!

Kucsma Gábor: Elvarázsolt búzamező (Aranyfotó-díj 2009)

P. Boda Ilona: Radnóti emlékére (Bor István Iván-díj 2009)

Az V. Tarcali HAT-MAIT alkotótáborról

A táborlakók a kiállításon

Irodalmi műsor a bodrogkeresztúri Idősek Otthonában

Irodalmi est a Református templomban – emléklap átadás

Az V. Irodalmi és Művészeti Alkotótábor 2009. szeptember 8-12-ig ideális körülmények közt, alkotó légkörben zajlott le, Tarcalon. 2005 és 2006-ban az elhelyezés a volt Bakancsos Turistaházban; 2007, 2008 és 2009-ben a Pelles Vendégházban történt. A munkát a többoldalú bemutatkozás jellemezte. Voltak zökkenők is objektív okok miatt, de minden kritikus helyzetet sikerült kivédeni. A Tábor és a község Művelődési intézménye a lehetőségeken belül jól együttműködött. Az egyeztetések ellenére a községnek adódtak váratlan felkérései, amelyeket a külső kapcsolatok ápolása érdekében teljesítenie kellett, kimondva: rendezvényeink külső okok miatt kereszteződtek. Törést okozott az önkormányzati ciklusváltás is, valamint az életminőség romlása.

Változó helyeken voltak a Tábor Képzőművészeti bemutatkozásai. Két esetben a Bakancsosban, kétszer a Református Gyülekezeti házban, végül a 6 *Puttonyos Borfaluban*. Az Irodalmi műsor is *helyben Tájolt* volt a Művelődési Házban, háromszor a Református templom adott helyet. Egy súlyosnak mondható észrevétel van: ez az érdektelenség, ami végig kísérte a tarcali bemutatkozásokat. Ennek okait a következő táborozásig tisztáznunk kell.

Pozitív megállapítás: alkotótársaink Tarcalt, mint táborhelyet megkedvelték. Egy elvárásunk nem valósult meg: öt év alatt se gyűlt össze annyi irodalmi, képzőművészeti és fotó alkotás, hogy antológiát szerkesszünk belőle Tarcáról, mint Hegyalja egyik meghatározó településéről! Pályázati kiírást javaslok a magam részéről, akkor várhatólag Tarcál lakossága is közelebb kerülne hozzánk. Ez a szenvedélyektől mentes írás semmit nem von le eredményeink valódi értékéből.

Leskó Imre, táborvezető

Bényei Vera: A „Gondolatok rabságában” margójára

Leskó Imre 2001-ben megjelent kötete most került másodszer a kezembe és igen kellemes meglepetést okozott. Kiemelném a könyvből az *Egy antológia margójára* című versét, amely rejtélyes barangolásra hívogat, de milyenre is?

Nemcsak olvasmányélményre számíthatunk!

Bölcsességet is ad útravalóul a titokzatos „úttalan utakra”: „mindig előre nézz!”, és „nem mindegy, mikor merre mész” – írja.

A kötetet olvasva elhiszhetjük verse minden szavát, és a következő gondolatokban igyekszem is igazolni, miért tesszük jól, ha mindig a nyomába lépünk: Vigasztaló megengedő, mindenben humort is felcsillantó, éltető sziporkázásával valóban egy bölcs ember hitvallása ez a kötet a jól túlélés mellett, miközben bepillantást enged személyes életébe is. Ennyit előljáróban.

És következzenek egy vers, amely a Tarcali alkotótábor, valamint a kötet olvasása után keletkezett, tőlem:

Tarcali 2009

A HAT-ok kapuja ma ugyan bezárult Tarcalon,
De rajongásomat a vers iránt abbahagyni nem tudom.
Órákig pis logtam a Leskó Imre könyvére,
Míg dolgom végezetlenül hagytam mindent kényére, kedvére.
Kézbe vettem a kötetet, élvezettel lapozgattam rímeket-verseket.
Minden sora derű, remény,
Újból és újból elfog a nevetés,
Komolyít az őszinteség,
A bölcs mesterség:
Élni tudni kell,
Csak így érdemes!
Az „Intelem” a legszentebb áldás,
Mit e könyv hordoz: legyen imádság!
„Fáradok” versébe mint utcába terelnék
Sok csahos rémséget – példaképét lesne!
Gondolkodásmódját, személyiségét hűn tükrözi tolla,
Meríts sorait olvasva
Erőt, humort, szőlőízű hevítő gondolatot!

Bár éssel nem kezdünk mondatot, de folytatunk gondolatot:

... és néhány idézet, kiemelés gondolat hadd következzen még a vers után:

„a gépeknek lehet olyan útjuk,
Amikor azok a földön kötnek ki,
De az égben találja magát mindenki.”

„Ki jobbat vár, úgylis kivár”
„kemény szíved van
kedvesem, S újra kezded,
mint rendesen,”

„rombolva is jót akar”
„a látszat csal” és így tovább...

A gondolatok rabságában cím az adott lelkiállapot fokmérője is lehet ugyan, de a könyvben rejlő írásművek hangulata éppenhogy szabadon szárnyaló, tevékeny lélekről, mindig felcsillanó humorról, elmés megfigyelésről, derűs életkedvről, gazdagon áramló költői vénáról vallanak.

Hasonlatai találóak, humora lüktető, ízléses, egyszerű, nevetető, rímei kedvesek, mint a fenti idézetek is tanúsítják.

Jól tette ez a könyv, hogy hozzám került! Olyan, mint egy házirend, amihez jól esik alkalmazkodni. Rend lesz körülötted tőle, kívánod, és nem elveted az olvasás élményét, és rend lesz a lelkedben is a jóízű nevetéstől.

...és nem tudom abba hagyni, mert vissza kell kanyarodnom a szívderítő rejtett humorhoz az esőről szóló *Kedves olvasóim* c. esszében, a ritka búzához a *Karácsonyi ajándékban*, a megkapó 1 pengőshöz a *Minden rabbi...*-ban, és a leghumorosabb karcolathoz a *Hol van Püspökladányban*.

Megpróbáltam a bölcsesség és a humor keretében körbejárni Leskó Imre könyvét, és bocsássatok meg, hogy írásom közepén még egy verset is elkövettem...

Leskó Imre: Ajándék, szavaiban (Lupsa Józsefnének)

Szép őszi napom csak Rád szánom,
mert a szerénység oszlopa vagy.
Mindenki érzi, nemcsak köztünk,
iránytű lettél, karmesteri alkat.

Nincs kinyilatkoztatás.
A csend hatalma segít.
Csupán szemlélőnek látszol,
de igét hirdetsz, Isten szerint.

Tekinteted védelmez, óv.
Szemed csalhatatlan pont.
Csodálnivaló ember vagy,
„Köreidben” őrzöd a vagyont.

A nyugalom tengerét látom.
Teremtőnktől nagy érdem ez!
Bátran ugorhatok habokba,
Urunk hálója védelmez.

Tudom! Te látod, furfang lapul
életművészetem mögött,
de élni akarva felsóhajtok,
olykor bánatban, fájdalmak között.

Óvó tekinteted távolról is érzem.
Hálacsókot küldök homlokodra.
Nekem, kinek száz arca lehet,
kilencvenkilencet hajítok lomokra.

Z. Farkas Erzsébet: *Lehullt a nyár*

„A fákról lehullt a nyár a földre
Megdermedt alatt a föld göröngye
szikrázó dérral lágyan befödve.” (*Leskó Imre: Gondolatok rabságában*)

A falevelek kezdték hullajtani leveleiket, amikor *Leskó Imre: Gondolatok rabságában* című könyvének olvasásához fogtam. Úgy gondoltam, a november 5-i Imre napra már kellő „információval” tudok szolgálni írásairól. Meglepődve vettem észre, nyakamon a névnap és még mindig csak a 134. oldalnál tartok a 210 oldalas könyvben. Újraolvastam ezen oldalon lévő verset, majd ismét újra és újra. Tehát nem véletlenül pihentem oly sokáig ennél a versnél. Szép. Nagyon szép. Éppen aktuális, mert „A fákról lehullott a nyár – lombpaplan alatt a határ – Alussza álmát, akár a dermesztő napsugár.” Gyorsiramban próbáltam továbbolvasni a kötetet, ámde mondaná a Szerző, ez nem lóverseny! Így éjt nappallá téve a könyvben lévő gondolatait követtem egészen a New Yorkban lezajlott karácsonyestig. Most elszomorodtam, mert befejeztem *Leskó Imre: Gondolatok rabságában* című könyvének olvasását. Az író ajánlásában előre figyelmeztetett erre, amikor „elszomorításomra” dedikálta. Nem vettem komolyan írói tréfáját, pedig most hiányérzetem támadt. Így elkezdtem újra olvasni. Még van egy napom a névnapig, hogy írjak is valamit. Megnéztem mikor is készült ez a kötet, mivel a Menetelünk 2000 felé című írás megmaradt bennem!? Meglepődtem. 2001-es kiadású. Eddig miért nem tudtam erről?! Igaz, belső sejtéseim lehettek, mert éppen a MAIT ez évi táborában kérdeztem Leskó Imrétől, hogy amikor szőlőjében dolgozik, hová írja le gondolatait?! Akkor ott választ nem kaptam – csupán egy kaján mosolyt! – de a másnapi könyvbemutatón megismerhettem kötetét, amely éppen a *Gondolatok rabságában* címmel született meg. Ma már birtokomban tudhatom e könyvet. Olvashatom bármikor. Újralapozhatom szerzői humorának olyan eszközeit, amilyenre csak ő képes. Mondanivalókban bővelkedik. Végigkísérhetem eddigi életútját egészen gyermekéig, az óceánon túlig.

Erdélyi Erzsébet az ELTE docense Köszöntőjében kedvesen méltatja a Szerző fanyar humorát, ahogyan a világot szemléli. A Bemutatkozás túl rövidre sikeredett Leskó Imre részéről, de ez is „hamu a parázs alatt...” A gondolatok valóban sokáig rabságban tartották, mert versei az 1996-os évtől alig pár év alatt értek meg, kerültek kötetbe. Nem tudnék kiemelni oly nagyon versei közül, mert mindegyik elmond valami fontosat a költő életéből.

Azért talán mégis legjobban tetszenek: A diófa alatt, A lehullt a nyár, A siránkozás, Emlékeimből, Hogy mi az egészség és természetesen édesanyjához, unokáihoz írt versei szívet melengetőek. „Távoli múltban keresgéltem őt,

lényével szippantom a levegőt, nem paloták közt élt, csak tanyán, sokat próbált és sokat mert anyám.”

Nem tudom megállni, hogy közben támadt gondolatomat le ne írjam: Milyen boldog volna most az édesanya, ha olvashatná e sorokat és látná, hogy Fia is milyen sokat „mer és próbál” életében. Hasonlít hön szeretett édesanyjára. A prózák mindegyike valószínű közkedvelten ismert. Már korábban megjelent a Tarcali Újság *En oldalam* rovatában az 1996-97-98-as években. Nekem a *Tejkeresztelő*, *Mit mond az írás*, *Egyperces krimi*, *A kihallgatás*, *Az üstökös*, *A munkanélküliség* tetszettek a legjobban. Humorral fűszerezett, de emberséget nem nélkülöző igaz történetek, amelyek Leskó Imre tollából hűséges szívvel szólnak. Olyan embert ismertem meg továbbá benne, aki Karácsonyi ajándékában bátran elő meri adni a nehéz kor keserveit, amely nem is volt olyan régen. Történeteiben mindenhol ott rejtőzik az igazság- és hazaszeretet. Minden rabbi bölcs című története különös jelentőséggel bír. Látom az egy pengőt, az íráson keresztül érzem a megpróbáltatások kíneservét. Ott vagyok a New yorki takarítónő lakásában, ahol együtt ünnepeljük karácsonyestét. Hála Istennek személyesen győződtem meg arról az amerikai vendégszeretetről, amelyet a kint élő magyarok tudnak elővarázsolni honfitársaiknak szerény gazdagságban. Leskó Imre Amerikában írt versei és történetei hitelesek, minden téma jól áll neki, mindent egyszerű költői képekkel láttat. Aki nem járt a tengerentúlon, még annak is személyes rokonaivá válik a Szerző családja, barátai, ismerősei. Szólnom kell a könyvben lévő fotókról, amelyek szintén Leskó Imre sajátjai. A gondolatok rabságához nagyon odaillenek. Sokszor meg kellett állnom, hogy láttassam magamban azt a belső sugallatot, amelyet a képek pillanatai tükröznek. Ilyenkor elidőztem a fotók mondanivalóján, a „Barátkozáson – Őszi napfényben – Ismerkedés a világgal – a Várakozáson – a Napfürdőző Napraforgón” és sorolhatnám tovább... Talán legjobban a Naplemente hatott meg... Olvasni és látni kell ezen – általam elmondottakat – mert csak akkor érzi az olvasó, mennyire szükséges világunkban az egyszerű sokszínűség. Mondanom sem kell, hogy a könyv borítóját is a Szerző képei díszítik, kiemelkedik két templomtorony – alatta Tarcali tetői és a távoli szőlőhegyek... Pataky Sándor Ákos polgármester biztosan meghallotta és olvasta Leskó Imre: Pártfogót keresek című versét... Nemcsak pártfogásába vette az általa hön tisztelt „Imre bácsit”, hanem a kötet hátsó borítóján örömét fejezte ki, hogy térségében olyan Szerzőt köszönthet, „aki sok Tarcalon megfordult vendéggel ismertette és szerettette meg a települést.” A versek és a képek „az érzékeny alkotó fejében, optikáján keresztül jutnak el az olvasóhoz...”

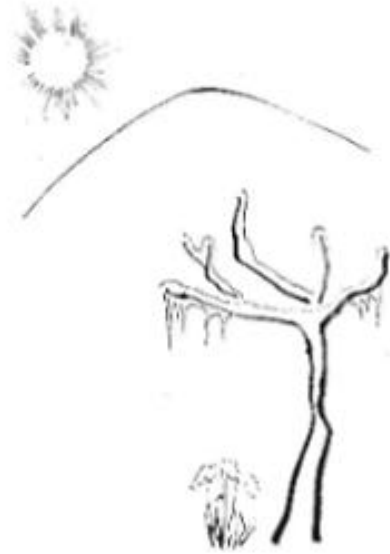
Igen kedves Imre – névnapodon így jutottam én is el Gondolataid rabságának végéhez. Elszomorodtam – de nem azért, mert megjósoltad!? Hanem azért, mert most nem szoríthatom meg kezedet, csupán betűink által fejezhetem ki jókívánságaimat. Isten ihletet adó áldása kíséreljen további utadon.

Rambács Istvánné: Álmaimban

Álmaimban visszatér a múlt,
Mely elringat, szárnyakat ad, repít.
Lombos fák alatt hűsítőn susog
Az ifjúság, a végtelen, ki volt.

Öreg fának lombos ágai alatt
Már csak a magány, és az emlékezés maradt.
A gyermekzsivaj elszállt, a pad is üres már,
Hulló falevelek peregnek alá.

Őszi szellő hordja szerte-szét,
Mint az álmot a hajnali ébredés.
Vadvirágos rétek tovatűnnek,
Marad az ősz, a sápadt falevél.

Bor István Iván grafikája

Bari Gábor: Amíg maradunk

Mint hajnali pára tó felett,
mint szelekkel szálló fellegek,
mint tavaszi virágból az illat,
mint nyári éjeken hullócsillag,
vágzott életünk majd úgy illan el...

Még cseppenként csurran a szerelem,
akár a frissen pergetett méz.
Hogyöngyöt csillant felénk az ősz
s tavon a forgószél vizet redőz.

Még remeg pilláinkon a könny,
még reszket ajkainkon a csók.
Még volna ezernyi mondanivalónk,
ha az élet fogytán s a Halál szól...

Messzire tűnik fellegek setétje
kenyérmagban ring holnapok kalácsa.
Szép alkonyunkra vár örök béke,
ha végleg zárul tág szemünk határa.

De míg cseppekben csurran a szerelem,
míg remeg pilláinkon a könny,
míg csak távolban látszik fellegek setétje,
mint hajnali pára tó felett,
vágzott könnyűséggel, még megfogom kezéd.

L. Gál Mária: Hálaadás

Köszönöm Istenem
a fénylő Napot
mely a gyarló
emberek felett
oly kitartóan
ragyog.

Köszönöm Istenem
a futó fellegetek
melyeket suhanó
szél tovaűz,
hajt, s görgetve
kerget.

Köszönöm Istenem
a szépfényű Holdat
mely a magasban
ezernyi csillag
közt éjjel utat
mutat.

Köszönöm Istenem
a parázsló csillagokat
melyek magukkal
cipelik, hordják
az emberi
álmokat.

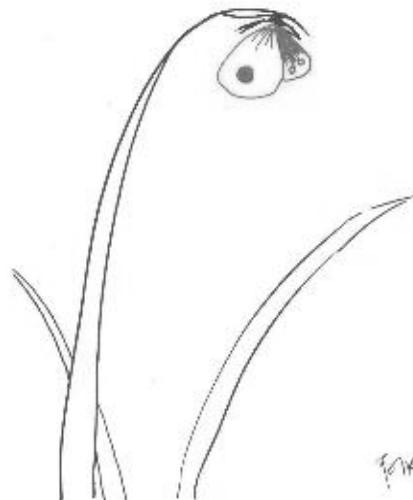
Köszönöm Istenem
a rohanó évszakokat
melyek váltakozva
hoznak hűvös,
meleg, elviselhető
napokat.

Köszönöm Istenem
a nagy Természetet
általa az élőlények:
ember, növény,
állat-
rengeteget.

Köszönöm Istenem
a földi életet
melyet az örökkévalóság
reményében adsz,
e gyarló, esendő
embereknek.

Nagy Edit: Ha csak a ruháját

Ha csak a ruháját
érintenénk az Élő
s Örök Igazságnak
– értelme lehetne
minden kézfogásnak
s remélhetnénk
gyógyulását, a:
Beteg Világnak!

Bor István Iván grafikája

Gaál Ernő: Az ész játéka

I. Tizenhat vitézzel áll ki a hadsereg,
Fővezér s hat tisztje királynak tiszteleg...
Előttük a sorban nyolc névtelen harcos,
Akik adott jelre kezdik el a harcot.

Ők azok a bátor gyalogos katonák,
Akik zokszó nélkül szolgálják a királyt.
Oltalmáért, ha kell, vérüket hullatják,
Testközelből érzik ellenség illatját.

Harcmező hatvannégy kockáján küzdenek
Világos és sötét színekben a felek.
Hadüzenet joga világost illeti,
Mars Isten adta meg e szent jogot neki.

Mindkét csapat célja..., ereje hasonló,
Mattot akar adni: bástya, futár s a ló.
Támadás, védelem egy időben zajlik,
Fortuna egyikhez, majd másikhoz hajlik.

Ütközet terepe nem bozótos vadon,
Hol hámozott banánt kóstolgat a majom.
Sem mező, hol őzek cikáznak szabadon,
S megcsúszik patájuk sikamlós talajon.

E mérkőzés helye csöndes, nyugodt szalon,
Hol lesben portyázik éhes pók a falon.
Sorjáznak a bábok terített asztalon,
Mesterek harcolnak mind a két oldalon.

Sportszerű szabályok korrektül rendeznek,
Minden vitás kérdést, mit az ész felvethet.
Lehet akármilyen örült igyekezet,
Egymásnak, jó barátként nyújtanak kezét.

II. Művészet?... kedvtelés..., játék ez, netán sport?
Emberi értelem ádáz nagy csatája?
Holnap reggelig is folytathatnám a sort,
Akkor sem találnék méltó választ rája.

20

Sallai Zsolt: Őszi remény (dalszöveg)

Nehéz gondok szállnak életünk egén,
Érzéseink úgy fájnak, elfogy a fény,
Öröme a mának mondd, nélküled mit ér!

Elmúlt a nyár, kinn szürkül a táj,
Már tél dere hinti a fákat,
Ha van, aki vár úgy kevésbé fáj,
Lesz ereje a napsugárnak.

Ha eljön a tél s az északi szél
elfújná messze az álmunk,
hűséges légy és óvd a reményt,
s így eljöhet majd, amit várunk.

Ha elcsendesül kinn már az éj,
s aludni tér a vágyunk,
te hűséges légy és óvd a reményt,
s ránk találhat, mit várunk.

Majorváry Sz. Sándor festménye

László Klára: Magány

Esténként ablakomon bekopog a magány,
S haldokolva, csendben tűnik el a nyár,
Lombjait hullatva beköszönt az ősz,
S csak kergetem a tovatűnő időt.
Magányos fák lombjukat hullatják,
Az ősz lobogtatja vígan zászlaját.

Esténként, ha rám tör a magány,
S a kín lelkembe húz barázdát,
Nem bírom már a földi szenvedést,
Hívogat, hívogat magához az ég!
Színes faleveleket kerget a szél,
A boldogság már csak tűnő árnyék.

Esténként bekopog ablakomon a magány,
Testem, lelkem, már szinte vele hál...
S a körülölelő sűrű csendben...
Az ősz némán surran el mellettem,
S a szívemben a fájdalom reccsen...
Lelkem lázad: nélküled kell élnem!

*Z. Farkas Erzsébet: Ember! Töröld le könnyeidet!
A békéért és ártatlan áldozatokért imádkozva*

Ha fáj a szív, csüggedt a lélek,
Ha összeroppan bennünk minden.
TE meghallgatod zokogásunk:
„Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben...”

Ha megbántunk s szitok hull szánkról,
Bűnös lelkünkön vérző a seb.
Könyörögve kérünk, esedezünk:
„Szenteltessék meg a Te neved...”

Elmerülünk bűnök tengerében,
Megtagadjuk isteni jószágod.
De titkon, lelkünkben azt kívánjuk:
„Jöjjön el a Te országod...”

Domahidi Klára festménye

Nehéz az úton büntelen járni,
Hiszen esendő emberek vagyunk.
Eljátszottuk sok-sok kegyelmed:
„Legyen meg a Te akaratod...”

Minden hibánk, súlyos bűneink
Átszűrják lelkünk, mint sebző tövis
Te büntelen vagy, Te áldott vagy:
„Miképpen a mennyben, úgy a földön is...”

Ha jövőnktől félve rettegünk
S egyedül vagyunk a csendmagányban,
Félve suttogjuk a méltatlan kérést:
„Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma...”

Az Idővel elszáll ifjúkori álmunk,
Őszülő fejjel nem várunk kincseket
Hatalom, hírnév, dicsőség helyett:
„Bocsásd meg a mi vétkeinket...”

Leborulok s mondod: - töröld le könnyedet
Mebocsátasz és feloldozol
„Miképpen mi is megbocsátunk
az ellenünk vétkezőknek”

Nagy a szegénység e Földön! –
Bűnök, vágyak gyakran keverednek
Nehéz elmenni a talmi fény elől
„S ne vígy minket a kísértésbe...”

Ha testünkből az élettűz kihűl,
És ítéletre hív az égi szó,
A remény elhaló hangján kérünk:
„De szabadíts meg a gonosztól!”

Mi hisszük: megváltó Atyánk vagy!
A jót megdicséred, a bűnöst bünteted
„Mert Tiéd az ország, a hatalom
és a dicsőség mindörökké.
Amen.”

Simon M. Veronika festménye

K. Fekete István: 1956 emlékére

Ha átvonult rajtad
A történelem vihara.
Ha láttál borzalmas
És dicső tetteket,
Aminek része voltál,
Úztél ellenséget
És elszenvetted a hazaárulókat,
A végtelen terrort.
Ha kötöztél vérző sebeket,
Ha gyámolítottál árvákat
És özvegyeket,
Gyermekeit gyászoló anyákat,
Talán te sem úszad meg
A súlyos börtönéveket.
Lehet, hogy akasztófán végezted.
Már nem hiába éltél,
Mert a szabadságért
Áldoztad drága életed.
Példaképpé emel
A hálás utókor,
És őrzi emlékedet.

Domahidi Klára: Fény

Kormos az éj.
Szakadt felhőkből áradó víz
magával mossa a tegnapot.

Sápadt lámpák hunyorgó fénye
nem világít szürke magányt,
sem holnapot.

Éled a fény, fogom két kezed,
rózsaillat leng,
rám mosolyog szemed.

*Sárközy Vendel: Koccintó csengés
(Leskó Imre: Naplemente c. fotójához)*

Kietlen, sík mezőn, az ember „messze” lát.
Nyugvóra térő nap, hinti „vér” sugarát.
Őszülő az IDŐ, csípős a szellő már,
Visszapillant a nap, „vérzik” a láthatár.

Pinceajtó nyílik, a lég lent illatos:
Immár nyugszik a must: már pezsdít a karcos.
Tegnap még a hordó „izzott”, mint egy kohó,
Ma már ereinkben „dübörög” a Hordó!

Gyere jó pajtásom, tüzes a borunk már,
Ereinkbe’, mint vér, s megtöltve a POHÁR!
Emeljük poharunk’–, Lát’határ a borba’
Koccintó csengéssel ébredjen a HAZA!

Leskó Imre fotója

Mohácsi Józsefné Zsóka: Majd később

Mikor először megláttalak, ahogy egy irodalmi összejöveten felolvastál, nekitámaszkodtam egy asztalnak és úgy figyeltem az arcodat. S elcsodálkoztam – tettekre, dinamikusan, jó hangerővel, hangleadással. De valami kemény arcvonás miatt Istentől távollévőnek, szeretetlennek tűntél. Előadási stílusod lenyűgözött. Leültem és arra gondoltam, hogy a kisugárzó rejtélyed mögött van-e helye a szívedben Isten létezésének? Meg tudod-e hallani Isten hívó szavát? A kemény arc azt felelte, hogy NEM! De ha mégis, akkor is csak annyira, hogy Istent saját szolgálatodra állítsd! De nem úgy, mint a Megváltódat!

Elhatároztam, hogy minden nap imádkozni fogok érted. Nyár jött és nyaralás. Októberben, nagy sokára egy újabb irodalmi összejöveten ott voltál.

– Te, jó Isten! Mi történt veled?

Megdöbbsz, valamit láttam benned, de nem a régit. Valahogy úgy éreztem, hogy sok melegség és szeretet árad belőled. A keménység eltűnt. Olyan megnyugtató, csendes, emberséges és megértő lettél. Óh, Uram Istenem, ez Veled találkozott! Meghallgattad kérésemet! Ott van Isten a szemében, a lelkében, a létében, a lényében. Veled találkozott, és ez a nagy páfordulat benne! S mikor felállt saját írását felolvasni, minden szava Istent magasztalta.

S én könnyes szemmel köszöntem meg Istennek, hogy ima-meghallgató Isten!

Szádóváry Margit: Érzések

Üres az égbolt, üres a táj,
üres a fészkek, üres a ház,
üres a fény, üres az árny,
üres a lélek, üres a vágy,
üres a szív, ha nincs kire várj.

Fénylik az égbolt, színes a táj,
fióka csicsereg, hangos a ház,
ömlik a fény, tűnik az árny,
tele a lelked, éled a vágy,
dalol a szív, mert van kire várj.

Lukácsné Emmike: Boldoggá teszlek

Ne sírj Anyám, mert szívem megszakad.
Bánatodra hírt hozok, meggyógyítalak.
Te drága jó, Te szenvedő.
Ne sírj, mert szívem megszakad.

Fáj, hogy gyenge vagyok, de meglásd
Úgyis meggyógyítalak.
Eljön majd a nap, mikor felejtve lesz a bánatod,
Nem sírsz majd, de mosolyogsz.

A nap simogató sugara lesz a mosolyod,
Mely meleg fényét ontja rám.
Ne sírj hát,
Mert ilyen Boldoggá teszlek, Anyám.

Majorváry Sz. Sándor: Aranyló búzaszemek

Vérben égő napsugarak
szántják az ugart,
mély barázdákba temetve
az izzadságszagú múltat...

talán szárba szökken
még az imáinkkal táplált
milliónyi aranyló búzaszem,
és vágunk új rendet,
ha eljő az aratás...

és mindörökké magyarul beszél
ki anyjától enni kér
őseinktől örökölt hazánk
megszentelt földjén...

P. Vargán Mohácsi Kinga: A szeretet

Sose azt várd,
hogy másoktól
KAPJÁL,
hanem mindig azon légy,
hogy Te
ADJÁL!

Ez a legszentebb és
legszebb dolog az
életben,
élelcélod a belőled
áradó
SZERETET legyen!

Nyári Margó: Aratás

Szelíd álmában szunnyad a falu,
eltűntek az ősi szérűk.
A múlt fel-fel zokog szívünkben,
Lepkék szállnak – jön-jön minden emlék.

Aratók himnusza sír a határban
búzamezők illatát viszi a szél.
Sárga búzatáblákat éhesen falja
a legkorszerűbb aratógép.

Természet adta áldás a búza,
ha a malom torka megrágtá,
kenyeret süt belőle a pék.
Uram! Órizd a földet, s a vetést!

Hajnali zenék a nyári szélben,
ég aljánál elszökik a Hold.
Szunnyadó természet ébred
pacsirta éneke száll a falu fölött...

Őrlődünk az élet malmában.
Pusztul a Magyar föld,
s vele pusztul boldog álma
a földet szerető magyar parasztnak.

*Szegő András: Egy mártír költő
(Radnóti)*

Most száz éve annak
Emlékezzünk rája,
Hogy egy jeles költő
Tört be a világba.

De, hogy megszületett,
Egyben árvává vált,
Világra jöttével
Elveszíté anyját.

Mily kegyetlen a sors
Lesújt az apára,
Ez a kicsi ember
Így teljesen árva.

Sem apja, sem apja
Most már hogyan éljen?
Rokonok nevelik
Kegyelem kenyéren.

Fiatalon költő
A rímeiket rója,
Bátor hangon ír az
Aranyhegyű tolla.

Alig huszonéves
E költő csemete
Megjelenik első,
Verseltelt kötete.

Ám a következőt
Hiába alkotta,
Mert a gyáva rendszer
Azt már elkobozta.

Munkatáboroknak
Lakójává tették,
Mint egy vadállatot
Bántották, üldözték.

És amilyen versek
E korban születtek,
Azok Hazát féltő
Jeles remekművek.

Bántóan aggasztja
A Hazája sorsa,
Egész élete csak
Keserv, egy szenvedés,
Kábulatban rohan
A végzete felé,
De kiutat lelni
Az merő tévedés.

Őrzői mind vadak
Kegyetlen gyilkosok,
Tőlük kegyelmet ő
Éltében sosem nyer,
A Hazáját féltőn
Óvó költő testét
Végül egy tömegsír
Hantja takarja el.

P. Vargáné Mohácsi Kinga: A miskolci Művészeti Gála és kiállítás élményei

A Miskolc Megyei Jogú Város Idősek Tanácsa 2009. október 5-én az Idősek Hónapja és Radnóti Miklós születésének centenáriuma alkalmából a II. Rákóczi Ferenc Megyei Könyvtárban rendezett nagyszabású kiállítást. Az *Ezüst fürtök* címmel tartott Nyugdíjas Művészeti Szemle kiállításán az *Ügyes kezek* képzőművészeti és kézműves alkotói osztották meg tehetségüket, alkotó kedvük értékeit, szépségeit a látogatók sokaságával.

Sokoldalú, színvonalas, tehetséges munkákat láthatott a közönség.

Szeretnénk kifejezni elismerésünket és köszönetünket a Művészeti Szemle fővédnökének Korózs Lajos államtitkárnak, Dr. Dobrik István művészettörténésznek a kiállítás megnyitójának, valamint minden támogatónak és szervezőnek, a Könyvtárnak, valamint mindazoknak, akik részt vettek e színvonalas és tartalmas alkotások bemutatásának megrendezésében.

A bemutatkozó művek között láthattuk festők, grafikusok, fotósok, fafaragók, üvegfestők és hímzők munkáiból egy színes kavalkádot. Külön kiemelném a szénrajzok és grafikák színek nélküli értékét, a fotósok kifejező élethelyzeteket megörökítő lenyomatait, az üvegfestés hagyományörző sokszínűségét, melyekkel a MAIT alkotói közül Mohácsi Józsefné Zsóka, Mohácsy D. Csaba és Ötvös Károlyné vett részt a tárlaton.

A rendezvényen a Bulgárföldi Szivárvány Nyugdíjas Egyesület működött közre hangulatos műsorával.

Azt hiszem minden kiállító és látogató számára felejthetetlen élményt nyújtott ez az ünnepélyes bemutató. Köszönjük!

Az Aranyló búzaszemek c. antológia bemutatója Szerencsen

2009. november 19-én 14 órai kezdettel került sor az *Aranyló búzaszemek c.* HAT-MAIT antológia bemutatójára a szerencsi Világörökségi Kapuzat és Turisztikai Fogadóépületben.

A szép számmal megjelent alkotókat, vendégeket Dr. Gaál Ernő, a Hegyaljai Alkotók Társulása köszöntötte, bemutatva a HAT-ot, eddig megjelent saját és a MAIT-tal közösen megjelent köteteket, majd felkérte Heves János alpolgármester urat köszöntőjének megtartására.

Koncz Ferenc, a BAZ Megyei Közgyűlés alelnökének az antológiába írt előszavát Leskó Imre, a Magyar Alkotók Internetes Társulása alelnöke ismertette.

Kisgyőry Szabó Zsolt, a Magyar Alkotók Internetes Társulása titkára mutatta be az általa szerkesztett újabb antológiát, melyben 55 alkotó versei, prózái, festményei és grafikai szerepelnek 290 oldalon. A kötet Kazinczy Ferenc és Radnóti Miklós emlékére lett ajánlva. A borítón a fotó kategória első helyezett alkotása, Kucsma Gábor: *Elvarázsolt búzamező c.* fotója szerepel.

Az *Utószót* Mohácsi Józsefné Zsóka, a MAIT alkotóműhely-vezetője írta, aki a titkos szavazáson a címet javasolta a pályázathoz illetve az antológiához. Az idén megjelent *Aranyló búzaszemek* már a MAIT hetedik, a HAT-tal közös együttműködésben pedig a második megjelent antológia.

Majorváry Sz. Sándor, a MAIT elnöke és Dr. Gaál Ernő, a HAT elnöke tiszteletpéldányokat adott át Heves János alpolgármester úrnak, Balázs Beáta felkészítő tanárnak, Kovács Attila Nagytiszteletű úrnak, Uray Attilánénak, a Kulturális Központ és Könyvtár igazgatójának és Kisgyőry Szabó Zsoltnak, a MAIT titkárának.

A kötet alkotásaiból a Bocskai István Gimnázium diákjai előadásában hangzottak versek és prózák, valamint nagy sikerrel adtak elő magyar érzelmű dalokat.

A rendezvény végén Majorváry Sz. Sándor kiosztotta a köteteket, illetve vásárlásra, dedikálásra is volt lehetőség.

Az antológia miskolci bemutatója 2009. december 14-én 15 órakor lesz a II. Rákóczi Ferenc Megyei Könyvtárban. A rendezvényen közreműködik: az Északkelet-magyarországi Regionális Versmondó Egyesület és Dr. Vida János – versek, prózák, valamint Domahidi Klára és Sallai Zsolt – ének. Mindenkit szeretettel várunk!

Majorváry Sz. Sándor

Antológia bemutatón a közönség

Leskó Imre és Dr. Gaál Ernő

Szemán Erzsébet: A kutya

nagykabátos március, lépteim
csikorgósak a csendben,
dróthálós kerítés mögött
nyüszög egy kutya, zsineggel
nyakán sufnihoz kötve,
nézzünk egymás szemébe,
tekintetébe könyörgés, beszélek
hozzá, kérdezem, hogy van,
kezem a táskámba matat,
s lecsúszik ebédem a torkán
reggel, és délután, így megy,
nap-nap után, fonatfütty,
rigófütty, selymesedik a szőre,
látásomra nevet az egész feje,
van már kutyaólja, tálka víznek,
Noé őt is a bárkájára vitte
s az ember megszelídítette,
most rabszolgaként láncra veri
s ha működne a hosszú távú memória,
az ember is volt láncra fűzve, rabszolga

Engem láttál. A földön.
És már nem a föld fölött.
Engem láttál önnön
Cserfes csintalankodásaim mögött.

Most már remegek.
Szerelmemnek szólítottál.
Szemembe könnyek szöknek.
Csöndesebb minden a vártnál.

Pedig zenghetnék most ódákat.
Talán pennám engedné is,
De félek minden megszakad,
Hogy mondhatnám én is?

Mosollyal sikkadok ajkad felett.
Ujjaim erősen testedre kulcsolom.
Szólni kell. Szólni! Önmagam helyett...
De csak halk lélegzeted hallgatom.

Habarics Henrietta: Gyönyörű vagy szerelmem

Azt akarom, hogy ne tudd feledni,
Ahogy legelőször rám néztél,
Ahogy benned élt minden pillanatnyi
Rezdülésem, és te embernek hittél.

Kiadó: MAIT KHE. 3565 Tiszalúc, Hunyadi u. 20
Nyomda: Z-Press Kiadó Kft. 3532 Miskolc, Liszt F. u. 16/A
Főszerkesztő: Szabó Zsolt. Szerkesztők: Domahidi Klára, Édes Richárd,
Majorváry Sz. Sándor, Varga István.
Honlap: <http://mait2001.extra.hu>. E-mail: mait@freemail.hu
© MAIT KHE, 2009

Majorváry Sz. Sándor: Gémeskút

Barna András festménye

Majorváry Sz. Sándor fotója